

Arrest

nr. 255 952 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige
 kinderen X en X
 2. X
 handelend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijk vertegenwoordiger van voormelde minderjarige kinderen, op 19 februari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, samen met haar partner en hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van

artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 december 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 257 912.

Eveneens op 23 december 2020, met kennisgeving op 21 januari 2021, wordt aan de verzoekende partij en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

Naam + voornaam: G., I. (...)

geboortedatum: (...).1988

geboorteplaats: Sartarabad

nationaliteit: Armenië

+ kinderen

G., M. (...), geboren te Oostende op (...).2017

G., M; (...), geboren te Oostende op (...).2020

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort “

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“3.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort"

(stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"

3.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

3.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

3.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Gelet op het totaal gebrek aan motivering is dit niet gebeurd.

3.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling!

De verwerende partij motiveert niet op afdoende wijze aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de minderjarige M. (...).

De verwerende partij motiveert zelfs NIET aangaande deze zaken.

De verwerende partij houdt bovendien niet met alle elementen rekening die haar ter kennis zijn gebracht.

De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Dit is in casu niet gebeurd.

3.6.

De verzoekers wensen te wijzen op het feit dat zij gelijktijdig met dit beroep ook een beroep indienden tegen de beslissing tot weigering van een verblijf op basis van art 9ter Vw.

In het licht van deze feiten is het niet verantwoord een bijlage 13 af te leveren zonder het gevolg van deze aanvraag en het beroep af te wachten.

Het art. 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

De verzoekers wensen te benadrukken dat zij een lopende procedure 9bis hebben.

Zij hebben het recht om een beslissing af te wachten in België. Het is dan ook onredelijk om hen een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen.

3.7

Aangaande het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De verzoekster is immers moeder van twee minderjarige kinderen geboren in België.

In bestreden beslissing is er geen enkele motivering te vinden met betrekking tot de minderjarige kinderen van verzoekster.

De verwerende partij schendt hiermee verschillende internationale verdragen die haar binden alsook de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind ;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- Kwetsbaarheid ;*
- Recht op gezondheid ;*
- Recht op onderwijs.*

De motivering in de bestreden beslissing staat in schril contrast met bovenstaande richtsnoeren die een veel uitgebreidere motivering verwachten.

Het mag duidelijk dat de verzoekende partijen bij de diverse deelaspecten rechtsgeldige argumenten kunnen.

- Mening van de minderjarige

De minderjarige kinderen hebben hier een bekende en veilige haven.

- Identiteit van de minderjarige

De minderjarigen zijn geboren in België.

Het spreekt voor zich dat de identiteit gevormd wordt door de geboorte in België.

De minderjarigen hun sociaal leven speelt zich in België af. Zij zijn nog nooit in Armenië geweest.

- Behoud van de familiale banden

De minderjarigen zijn geboren in België.

Voor hen is de dichte familie de eigen ouders.

Met de familieleden van de ouders hebben zij geen nauwe band nu zij ook nooit in Armenië zijn geweest.

- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind

De minderjarige M. (...) heeft specifieke noden. Zij is gehandicapt en heeft nood aan aangepast onderwijs dat ze hier in België kan genieten.

Zij heeft ook nood aan vele andere medische zorgen zoals beschreven in haar aanvraag 9ter en het bijhorende beroepsschrift van zelfde datum als dit beroepsschrift.

Het is uiteraard in het belang van haar ontwikkeling om verder aangepast onderwijs te krijgen.

In Armenië is die niet beschikbaar.

- Kwetsbaarheid

De minderjarige M. (...) is enorm kwetsbaar.

Er is onder meer sprake van : "Microcefalie, uitgebreide witte stofaantasting, dysmaturiteit en vertraagde ontwikkeling. Doofheid, volledig rechts, grotendeels links. Bilateraal congenitaal perceptieverlies, rechts doof; links 70 dBHL waarvoor aanpassing hoorapparaat."

- Recht op gezondheid

De gezondheid van de minderjarige M. (...) is broos.

- Recht op onderwijs

De minderjarige M. (...) heeft bepaalde onderwijsnaden waaraan het regulier onderwijs niet aan kan tegemoetkomen. In Armenië zijn die niet beschikbaar.

De verzoekster verwijst hiervoor naar verschillende attesten die in de procedure 9bis Vw werden voorgelegd.

De verzoekster verwijst hiervoor naar verschillende attesten die in de procedure 9ter Vw werden voorgelegd.

Voor M. (...) zijn er in de gemeente Sardarapat (Republiek Armenië) of in de provincie waar verzoeker van afkomstig is, geen geschikte onderwijs- en revalidatiecentra.

Vooreerst is er de briefwisseling gericht aan de gemeente Sardarapat uit Armenië.

(stuk 2)

De echtgenote van de verzoeker, I.G. (...) schrijft het volgende:

"Geachte heer V. (...),

Ik ben I.G. (...), ex burger van uw gemeente.

Ik woon in Oostende, België. Hier ben ik getrouwd en heb een dochter. Hierbij wil ik u informeren dat mijn kind, M. (...), is geboren met gezondheidsproblemen.

Het kind heeft de diagnose van Microcefalie gekregen. Er zijn bepaalde hersenaandoeningen die het gevolg zijn van dit gezondheidsprobleem. Als gevolg heeft het kind stoornis van de gehoororganen.

De onderzoeken, uitgevoerd in de bekende klinieken van België, toonde aan, dat als gevolg van het gezondheidsprobleem is het rechteroor van het kind volledig aangetast en het linkeroor functioneert gedeeltelijk.

Gezien dit alles is het linkeroor van het kind uitgerust met de nodige apparatuur om zo het gehoorsysteem van het kind te verbeteren.

De kans dat het kind spreekt, hangt af van de succesvolle afronding van deze behandeling,

Het kind is al 2,7 jaar en spreekt nog steeds niet.

Het kind gaat momenteel naar een gespecialiseerde onderwijsinstelling waar de specialisten er aan werken om het gehoorsysteem en de spraakvaardigheid van het kind te verbeteren.

Ik zou graag willen weten of er in de gemeente Sardarapat (Republiek Armenië) of in de provincie geschikte onderwijs- en revalidatiecentra zijn, waar het mogelijk zou zijn om een gepast revalidatie- en onderwijssysteem te kunnen volgen met de kinderen die kampen met zulke gezondheidsproblemen.

In afwachting van uw reactie,

Met vriendelijke groeten,

Irina Grigoryan"

Hierop kreeg ze het volgende als antwoord van de heer B. V. (...):

"Jammer genoeg moet ik u mededelen dat er niet enkel in onze gemeente maar ook in de hele regio geen gespecialiseerde onderwijsinstellingen zijn, waar het mogelijk zou zijn om een gepaste onderwijssysteem te kunnen volgen met de kinderen die kampen met zulke ernstige gehoor aandoeningen. Het onderwijssysteem van kinderen met soortgelijke problemen in onze gemeente is nog steeds een ernstig probleem. "

Ook de verzoeker S.H. (...) schreef een brief. Hij richtte het naar de directeur van het ziekenhuis Vagarshapat.

Hierin schreef hij het volgende:

"Geachte heer A. (...),

Ik ben S.H. (...), 35 jaar, de ex bewoner van (...) Etsjmiadzin.

Ik woon al 11 jaar in Oostende, België. Ik ben hier getrouwd en is mijn dochter geboren. Jammer genoeg wil ik u informeren dat het kind, M. (...), is geboren met gezondheidsproblemen.

Het kind heeft de diagnose van Microcefalie gekregen. Er zijn bepaalde hersenaandoeningen die het gevolg zijn van dit gezondheidsprobleem. Als gevolg heeft het kind stoornis van de gehoororganen.

De onderzoeken, uitgevoerd in de bekende klinieken van België, toonde aan, dat als gevolg van het gezondheidsprobleem is het rechteroor van het kind volledig aangetast en het linkeroor functioneert gedeeltelijk.

Gezien dit alles is het linkeroor van het kind uitgerust met de nodige apparatuur om zo het gehoorsysteem van het kind te verbeteren.

Ik denk dat het niet nodig is te vermelden dat de kans dat het kind spreekt, hangt af van genezing van het auditieve systeem van het kind.

Volgens het laatste onderzoek met de plaatselijke specialisten is het gebleken dat het plaatsen van een implantaat de beste oplossing is voor het probleem. Zodra er de mogelijkheid is moet het nodige gedaan worden.

Voor zover ik het begrijp zal het auditieve systeem van de linkeroor via de chirurgische ingreep met de rechteroor verbonden worden om zo de auditieve organen te herstellen.

Dit ingewikkelde proces aan u voor te stellen is zeker geen doel op zich.

Hierbij mijn vraag. Graag zou ik willen weten of de ziekenhuis Vagarshapat met de geschikte apparatuur en specialisten voorziet om de nodige operaties en zorg uit te voeren bij de patiënten die met dergelijke gezondheidsprobleem kampen.

Met vriendelijke groeten,

S.H. (...)"

De directeur van het ziekenhuis reageerde hierop:

"Goedendag,

We hebben uw mail bestudeerd.

Hierbij laat ik u weten dat in onze ziekenhuis van Vagarshapat zulke chirurgische ingrepen niet worden uitgevoerd."

"Geachte S.H. (...),

In antwoord op uw brief willen wij u informeren dat we uw brief bestudeerd hebben.

In het ziekenhuis Vagarshapat worden er geen oor implantaten geplaatst via de chirurgische ingrepen. "

Dit allemaal om te bewijzen dat er voor M.G. (...) geen medische behandeling mogelijk is in Armenië.

Dit is ook aangevoerd in het beroep tegen de beslissing 9ter dat besluit:

"De verzoekster heeft belangrijke medische noden. Zij heeft onder meer nood aan neurologische begeleiding, aan fitting van haar oor implantaat en aan buitengewoon onderwijs. Dit ernstig mentaal en auditief gehandicapt kind kan in Armenië niet de nodige zogen verkrijgen.

Voor zover de zorgen aanwezig zijn in Armenië zijn deze van beperkte kwaliteit.

Voor zover de zorgen aanwezig zijn in Armenië zijn deze onbetaalbaar voor de verzoekers, gelet op de vereiste informele betalingen.

Niet elke zorg wordt aangeboden onder het BBP. Vele zorgen zijn enkel in private faciliteiten beschikbaar.

Dat de verzoekers aantonen dat de vereiste zorgen niet voldoende aanwezig of beschikbaar zijn in het land van herkomst."

De verzoekster legt ook een medisch verslag aan van het begeleidingscentrum Spermalie - Het Anker (vzw De Kade), aan de Snaggaardstraat 9, 8000 Brugge.

Kinderneuroloog K.K. (...) beschrijft in dit verslag de huidige medische toestand van de verzoekster:

"Geachte,

Op 28/01/2020 kwam M.G. (...), geboren 08/02/2017, wonende te (...) Oostende voor onderzoek naar het Begeleidingscentrum Spermalie.

Gelieve deze informatie strikt vertrouwelijk te behandelen.

Anamnese

- 1ste kind van 2 kinderen: zus, M. (...), is geboren op (...)/2020. De ouders zijn van Armeense origine.

- Zwangerschap: zwangerschapsdiabetes

- Partus: op PML 38/40. Spontane arbeid, geboortegewicht 2200 g, voor een lengte van 47 cm. Zij dronk borstvoeding gedurende 7 maanden.

- Etiologie: bij de Algo screening werd een afwijkend gehoor vastgesteld. Op basis daarvan werd een NMR hersenen verricht. Hierop kwamen uitgebreide witte stof afwijkingen aan het licht. En zo werd congenitale CMV vastgesteld via Guthriekaart.

- Mijlpalen:

o Motoor: ze heeft een sterk vertraagde motore ontwikkeling zonder spasticiteit. Ze stapt zelfstandig sinds de leeftijd van ongeveer 2 jaar. Ze kruipt vanaf de leeftijd van 9-10 maanden. Ze volgt kinesitherapie vanaf de leeftijd van 1 jaar aan een frequentie van 1x/week.

o Taal: M. (...) gebruikt nog geen taal, cfr. Doofheid

o Zindelijkheid: ze is nog niet zindelijk, er is al training geprobeerd.

- Hoorapparaat: ze draagt een hoorapparaat sinds de leeftijd van 1,5 jaar. Er is een ingreep gepland voor het plaatsen van een CI op 23/03/2020.

- Stappie: ze is naar revalidatiecentrum Stappie geweest gedurende 6 maanden, voor haar schoolstart.

- School: ze gaat sinds september 2019 naar school naar type 2 van de vloedlijn te Oostende. Verschillende partijen, school en ouders, denken dat het goed zou zijn dat M. (...) een specifiek aanbod krijgt voor slechthorende kinderen, type 7, in Spermalie.

- ADL:

o Eten: zij eet met haar handen, ze neemt zelf kleine stukjes, voeding dat ze met de lepel krijgt, kan ze nog niet zelf scheppen, ze moet haar toegediend worden, ze drinkt zelf uit een beker.

o Kleden: om zich aan en uit te kleden is M. (...) volledig afhankelijk van hulp.

- Medicatie: ze neemt vitamine D

- Allergie: geen

- Dieet: ze krijgt geen dieet, de ouders laten haar alles proberen.

- Verslikking: bij grote stukken verslikt ze zich, het verbetert

- Kinénood: ze krijgt nu kinesitherapie op school

Klinische bevindingen (dr. K.K. (...), kinderneuroloog)

- Gewicht: 15,2 kg (P75), lengte: 94 cm (correcte meting? Was haar knie geplooid?) (P25-50), Hoofdomtrek: 47 cm (P3-10), BMI: 17.2 (P75-90)

- Dysmorphie: microcefaal, bijzonder gelaat

- Tonus: hypotoon

- Kracht: niet systematisch onderzocht

- Reflexen: symmetrisch opwekbaar, zeker geen hyperreflexie

- Stappatroon: ze stapt vlot rond, ze klimt op een stoel

- Coördinatie: niet systematisch onderzocht

- Cor: normaal

- Longen: zuiver

- NKO: oren: bilaterale lichtreflex, keel rustig, met PND, tanden OK

Kine – praktognostische evaluatie (L.D. (...), kinesitherapeut)

Algemeen:

Opgewekt, blij meisje, in haar eigen wereldje. Ondanks het feit dat ze moe is, kunnen we toch één en ander aanbieden en observeren.

We 'werkten' eerst met materiaal aan het klein tafeltje. M. (...) zit hierbij op de schoot van papa. Ze neemt geen actieve zit aan en papa moet haar dikwijls terug goed zetten. Gaat voortdurend hangen. Via aantrekkelijk gekleurd materiaal kan je haar aandacht wel wekken en kan ze wat uitgelokt worden om te imiteren. Zonder input vervalt ze snel in stereotiep spel met het aangeboden materiaal.

'Bravo' lijkt ze auditief en visueel te herkennen en is een stimulans om haar wat langer 'gericht' bezig te houden.

Er is sporadisch oogcontact met de onderzoeker, vooral wanneer je het aangeboden speeltje vlak bij je gezicht aanbiedt. Heel sporadisch gaat ze iets afgeven op vraag/uitnodigend handgebaar. Eenmaal lijkt het speelgoed aan de onderzoeker te geven om aan te geven van iets samen te doen (EP parels lostrekken en terug in elkaar steken)

Bij de motorische 'ravottenspelletjes' waar ze erg van geniet en hartelijk gaat lachen, is er duidelijker signaalgedrag en meer oogcontact.

Organisatie van het actieveld:

We bieden de Chinese balletjes aan in de gele frisbee of hun doosje, de groene blokken met de 6 kartonnen kokers, de lange stokjes en de smalle doos, het beu stokje, het Fisherprice varkentje met de grote munten, de FP parels om samen uit en terug in elkaar te steken ...

Één en ander moet telkens wakker gemaakt worden...

M. (...) kan telkens kort geboeid worden om het materiaal vast te nemen. Ze gaat meestal mooi verpakken, om en om draaien en naar de mond brengen. Meestal gaat ze de handeling imiteren en dan ebt de gerichtheid weer weg en zien we verval in stereotiep/sensopathisch blijven handelen.

- Aannemen van 2 balletjes: eerst duidelijk apart met uitgesproken enkelvoudige toewending; dan eerst het ene dan het andere, op de duur toch ook gelijktijdig

- Ine en uitladen: dit is haar ding... blijft hier ook in hangen? Ook nog veel speeltjes laten vallen op de grond, maar weinig kijken naar waar het naartoe is.

- Objecttaal ordenen: prille aanzet in voor gestructureerde setting met uitlokkend materiaal (stokjes in smalle doos). Gaat even mee in toren bouwen, maar nog geen passend contact (nog stapelen), 'toren omduwen' kent ze goed.

- Puntlokalisatie: spontaan richt ze de aandacht naar één plek. In uitlokkende setting (kartonnen bord met 6 kokers) kan ze aandacht lossen en op iets anders richten. Dit is nog paardenwerk en kan niet lang van haar gevraagd worden.

- Dieptezicht: nog niet goed geïnstalleerd of te moe (cfr. Kegels op een toren)?

→ Voor ordenend omgaan met materiaal zie we in een optimaal sterk uitlokkende 1 op 1 setting het prille begin van objecttaal ordenen (hoogstens 14 à 15 mm). Spontaan is er weinig interesse in materiaal (cfr ook info ouders)

Tonus- en lichaamsorganisatie - motorische ontwikkeling:

M. (...) heeft gekropen en stapte rond 2 jaar na de therapie.

Nu stapt ze rond met verbreed steunvlak, meestal met armen in medium guard. Wanneer ze steun kan nemen of steun krijgt gaat ze makkelijk hangen. Ook op de rol gaat ze onmiddellijk liggen. We zien regelmatig nog grote evenwichtsreacties in stand en bij het stappen.

Ze komt niet op de tenen, ook niet als ze steun krijgt.

Ze kan een grote bal opnemen uit de grond en die een eindje verder dragen. Ze kruipt alleen op de onderzoekstafel. Thuis moet ze goed in de gaten gehouden worden want ze kruipt op alles. Spontaan doet ze thuis niets met materiaal. Ze loopt vooral van hier naar daar en is niet rustig volgens de papa.

Ze kijkt graag naar tv.

Op- en afstappen: lukt enkel met hulp aan één hand.

Rennen: nog niet, wel wat sneller stappen

Ze zit veel in W-zit, maar stapt eerder met voeten in buitenrotatie.

Hypotone basistonus! Weinig actieve zit, gaat vooral aan of ophangen.

Ze zou wat meehelpen bij aan- en uitkleden van de kleertjes, nog niet van de schoentjes.

→ We situeren M. (...) voor grove motoriek maximaal naar 16-17 mn toe. Spontaan vooral sensopatisch grof motorisch bezig.

Besluit:

Sterk vertraagde ontwikkeling. Individuele, stimulerende setting nodig om tot stapjes in de communicatie en de ontwikkeling te komen.

Vooraf diadische interactie (met wat signaal gedrag), pril momentje van triade?

Op motorisch vlak zijn sherborne, motorisch parcours zeker zinvol.

Individuele kine max 2x/ met accent op actieve oprichting, evenwicht, stappatroom, orthopedische opvolging. Motoriek is niet het hoofdprobleem.

Bespreking en besluit

M. (...) is een meisje van 3 jaar. Zij functioneert op een laag niveau, daarnaast valt op dat ze erg op zichzelf gekeerd is en nog zwakke communicatiemogelijkheden heeft. Verschillende signalen geven ons aanwijzingen dat de basiscommunicatievaardigheden klaar zitten. Er is signaalgedrag. Wij zijn ervan overtuigd dat het belangrijk is om haar communicatiemogelijkheden nu specifiek aan te spreken om dit kanaal verder te stimuleren. Daarnaast zal deze functie in de toekomst beter gestimuleerd kunnen worden door de aanwezigheid van heer Cl. Ervaring met jonge Cl-gebruikers is zeker een meerwaarde.

Op motorisch vlak is duidelijk dat M. (...) openstaat voor stimulatie. In een sterk uitlokkende setting gaat zij om het materiaal zoals een kind van 14-15 maanden. Haar technisch motorische ontwikkeling situeert zich op het niveau van 16-17 maanden. M. (...) zal een meerwaarde ondervinden van Sherborne, motorische parcours...

Wij denken dat het onderwijs binnen type 7, op een geïntegreerde manier in de groep van de kinderen met een complex meervoudige beperking, een goed aanbod zou zijn voor M. (...)."

(stuk 3)

Uit het medisch verslag kan worden afgeleid dat de verzoekster een ontwikkelingsachterstand heeft. Om deze achterstand niet groter te laten worden, is het van groot belang dat de verzoekster de gepaste begeleiding krijgt en wordt gestimuleerd in alles wat ze doet.

Haar ouders zijn in het ontwikkelingsproces een zeer belangrijke schakel. Ze stimuleren hun dochter dingen zelf te doen en nieuwe dingen te proberen. Ze sturen haar naar het bijzonder onderwijs waar het meisje les krijgt op een manier dat voor haar op maat gemaakt is, wat betreft haar doofheid.

Aangepast onderwijs is noodzakelijk voor haar ontwikkeling.

Wanneer ze geen constante training en ondersteuning zou krijgen, zou de ontwikkeling van de verzoekster stagneren of achteruit kunnen gaan. De verzoekster kampt nu reeds met een ontwikkelingsachterstand. Deze achterstand zal alleen maar groter worden wanneer ze naar Armenië zou worden teruggeleid.

Daarnaast zijn de ouders voor de 4-jarige verzoekster een zekerheid in haar leven. Ze zijn haar houvast en haar incentive dingen te willen leren en bijgevolg noodzakelijk voor haar ontwikkeling. Ook de aangeboden middelen en specialisten zijn van groot belang om een goede ontwikkeling te kunnen garanderen.

Het zou dan ook onverantwoord zijn dat de ouders België zouden moeten verlaten en hun kind hier achter moeten laten of het kind mee te nemen naar Armenië. Het meisje in een nieuwe situatie brengen en uit haar routine halen; weg van alles wat ze kent, zou onaanvaardbaar zijn.

De verwerende partij heeft niets gemotiveerd met betrekking tot de nood aan gespecialiseerd onderwijs voor verzoeksters dochter!

De verwerende partij handelt onzorgvuldig en houdt geen rekening met elementen die een cruciale rol spelen in de beoordeling van het hoger belang van het kind.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.7.

Aangaande de medische problematiek

Zoals reeds vermeld heeft de dochter van verzoekster, juffrouw M.G. (...), een ernstige medische problematiek.

De verzoekster kan vervolgens ook een medische getuigschrift voorleggen van dr. M.D.L. (...), dd. 05/10/2020. (zie het stuk 3)

" A. Medische voorgeschiedenis:

Congenitale CMV infectie met uitgebreide witte stof afwijkingen en microcefalie, congenitale doofheid bilateraal. Duidelijke algemene ontwikkelingsachterstand (motorisch, talig, cognitief) → zie bijgevoegd verslag begeleidingscentrum Spermalie

B. Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend.

Congenitale CMV met uitgebreide witte stof (hersenafwijking) letsels, microcefalie. Hiermee gepaard duidelijke algemene ontwikkelingsachterstand (taal motoriek, cognitief) waarvoor geïntegreerde zorg + onderwijs in buitengewoon onderwijs omwille van coglex meervoudige begunstiging. Doofheid bilateraal waarvoor cochleaire implantatie in mei 2020 (in AZ Sint-Jan Brugge)

C. Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal

o 15 mei 2020 cochleaire implant rechter oor, thuisbegeleiding

o September 2020: start buitengewoon onderwijs te Spermalie

- Interventie /hospitalisatie (frequentie? Datum van laatste opname ?)

Start buitengewoon onderwijs type 7, alwaar ook kinesitherapie en logopedie voorzien worden.

Logopedische revalidatie B strikt noodzakelijk na cochleaire implantatie. Ook regelmatige consultaties in AZ Sint-Jan voor fitting implantaat + gehooropvolging in begeleidingscentrum zijn absoluut noodzakelijk.

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

Is afhankelijk van de ontwikkeling van M. (...) en is dus onvoorspelbaar. 3-jaarlijks nazicht processen cochleair implantaat is noodzakelijk.

D. Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet? Cochleair implantaat: nog grote achterstand in de spraak- en taalontwikkeling, regelmatige opvolging is noodzakelijk zodat implantaat technisch werkt. Daarnaast is logopedie noodzakelijk om gehoor te trainen.

Kinesitherapie : verdere achterstand motorische ontwikkeling

E. Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B:

Linker oor: doof door CTW = slechte prognose

Rechter oor: cochleair implantaat: hopelijk voldoende om taal-spraak ontwikkeling te ondersteunen, logopedie in aangepast onderwijs zijn hier complementair aan!

F. Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Kinderneurologische opvolging is aangewezen in het kader van de algemene ontwikkelingsverhoging.

Kinesitherapie + logopedie

Neus-keel-oorarts + audiologie: fittingen implantaat + opvolging gehoorontwikkeling

G. Aantal bijlagen bij huidig attest:

1: verslag van dr. K.K. (...) van het Begeleidingscentrum Spermalie

Datum: 05/10/2020"

(Stuk 4)

Op heden wordt zij intensief in België opgevolgd er is nood aan ontwikkelingsstimulatie, revalidatie en medische opvolging. Indien deze behandeling wordt stopgezet zal de toestand van M. (...) stagneren of zelfs achteruitgaan.

M. (...) heeft recentelijk een oor implantaat gekregen en dit moet minstens drie maal per jaar door een uiterst gespecialiseerde dokter ge-fit worden. Dit blijkt uit het medisch dossier voorgelegd ter staving van de 9ter aanvraag.

Deze behandeling zal zij niet kunnen ondergaan in Armenië. De bijlage 13 heeft dus het verlies van gehoor van dit uiterst kwetsbare meisje tot gevolg. Dit is hoegenaamd niet in haar hoger belang.

Daarnaast heeft zij nood aan een kinderneurologische opvolging in het kader van de algemene ontwikkelingsverhoging, Kinesitherapie, logopedie, Neus-keel-oorarts, audiologie: fittingen implantaat en opvolging van haar gehoorontwikkeling.

Ook al deze zorgen zijn beperkt beschikbaar in Armenië.

De verwerende partij motiveert hier niets over in de bestreden beslissing.

3.8.

Aangaande het privé- en familieleven van de verzoekende partijen

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering met betrekking tot het privé-, familie- of gezinsleven van de verzoekende partijen.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. De verzoekster vormt een kerngezin (de ouders en de twee minderjarige dochters).

Door het verblijf in België heeft verzoekster hier ook een privéleven opgebouwd.

De bestreden beslissing houdt hier geen rekening.

Daarnaast blijkt uit verschillende medische documenten die reeds werden voorgelegd dat verzoeksters dochter M. (...) nood heeft aan een rustige en stabiele omgeving.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoekende partijen.

De motiveringsplicht is geschonden en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

3.9.

De verzoekers wensen erop te wijzen dat de verwerende partij niet met alle elementen in het administratief dossier rekening gehouden. Een groot aantal medische attesten die haar ter kennis werden gebracht zijn niet in rekening genomen.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. "

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikelen 7, 62, 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, artikel 3 EVRM, van artikel 7 EU-Handvest, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekende partij stelt dat er niet op afdoende wijze gemotiveerd wordt over het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van M. (...). Zij benadrukt dat de kinderen zijn geboren in België en dat zij nooit in Armenië zijn geweest. Er zou geen rekening gehouden zijn met de medische problematiek van M. (...) en ook niet met het feit dat zij bijzonder onderwijs nodig heeft. Er zou geen rekening gehouden zijn met een hangende 9bis-procedure.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vw. vereiste documenten en dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

De bestreden beslissing stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de motieven die eraan ten grondslag liggen en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze de afweging kan maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (zie ook RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

De verwerende partij wenst te vervolgen dat er in het administratief dossier een synthesesnota cfr. artikel 74/13 Vw. figureert van 23.12.2020, waarin onder meer wordt overwogen wat volgt:

Gezinsleven: de gezinskern blijft behouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM Hoger belang minderjarige kinderen: in het belang van de kinderen dat de gezinskern behouden blijft en zij samen met de ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Kinderen niet leerplichtig Gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 15.12.2020 Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidssituatie van M. (...) en met de belangen van de minderjarige kinderen en met de familiale toestand.

Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen enkele invloed op de verblijfsrechtelijke toestand en een eventuele vernietiging van een beslissing over een dergelijke aanvraag heeft dan ook geen gevolgen voor de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de verblijfsaanvraag ex. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 10.02.2021 onontvankelijk werd bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Er is ook vast te stellen dat in het medisch advies van 15.12.2020 onder meer werd geoordeeld dat speciale schoolopvang beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de beweerde vereiste speciale schoolopvang tot gevolg zou hebben dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel onrechtmatig zou zijn.

In datzelfde medisch advies van 15.12.2020 wordt aangehaald dat niet blijkt dat dochter Marin niet in staat is om te reizen en dat wel blijkt dat alle nodige zorgen voor dochter Marin beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat de situatie van verzoekende partij deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (zie o.m. RVV nr. 237 611 van 30 juni 2020).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 66). Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden vastgesteld. Verzoekende partij heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Armenië. De ouders en schoonouders wonen er, alsook (schoon)broers en zus.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite nu de verwerende partij erop wijst dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt in toepassing van genoemde bepaling omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing dient te worden gemotiveerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat zij niet aantoon uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, de kinderen en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en haar gezinsleden. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing dus op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Aldus maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De voorgehouden schendingen worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Vooreerst betwist de verzoekende partij de vaststelling niet dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort.

Waar de verzoekende partij meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gaat zij voorbij aan de synthesesnota van 23 december 2020 die zich in het administratief dossier bevindt en waarin zij het volgende kan lezen:

“74/13

Gezinsleven: de gezinskern blijft behouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

Hoger belang minderjarige kinderen: in het belang van de kinderen dat de gezinskern behouden blijft en zij samen met de ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Kinderen niet leerplichtig Gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 15.12.2020.”

Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidssituatie van M. en met de belangen van de minderjarige kinderen en met de familiale toestand. De verzoekende partij toont niet aan met welk element volgens haar onterecht geen rekening werd gehouden. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen individueel onderzoek voorafging aan het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat in de bestreden beslissing zelf dient te worden gemotiveerd omtrent de kinderen. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een onderzoek voerde naar de impact op het gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen. De verzoekende partij laat na deze bevindingen te weerleggen.

De verzoekende partij wijst op het feit dat zij eveneens een beroep indiende tegen de beslissing van 23 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 257 912. De verzoekende partij toont niet aan waarom de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de verwerende partij zou beletten haar een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken, minstens toont zij haar belang niet aan bij deze

grief nu zij nog steeds op het Belgisch grondgebied verblijft. De Raad kan ook opmerken dat het beroep tegen de beslissing van 23 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, werd verworpen bij arrest nr. 255 949 van 8 juni 2021(RvV 257 912).

De verzoekende partij verwijst ook naar de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook deze procedure belet de verwerende partij niet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken en dezelfde opmerking kan worden gemaakt omtrent het ontbreken van een belang bij haar grief. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 10 februari 2021 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden en de Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 255 951 van 8 juni 2021 (RvV 258 175).

De verzoekende partij toont niet aan hoe haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt geschonden doordat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Waar zij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept ook de schending in van de artikel 3 en 8 van het EVRM, maar uit hetgeen volgt zal blijken dat een schending van deze bepalingen niet wordt aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij de beslissing van 23 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard betwist, dient erop te worden gewezen dat het betoog niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing, zodat het niet dienstig is. De Raad kan verder citeren uit het arrest 255 949 (RvV 257 912) waarin het volgende wordt geantwoord op de middelen die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van dochter M. :

“In voorliggende zaak wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard omdat de aangehaalde medische problemen niet kunnen weerhouden worden. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 15 december 2020, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17-11-2020.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift d.d. 5-10-2020 van Dr. D.L. (...), neus-keel-oor arts, met de volgende informatie:*
 - o Gekend met congenitale CMY infectie met microcefalie, algemene achterstand in de ontwikkeling zowel cognitief, taal en motoriek*
 - o Nood aan gespecialiseerde opvolging kinderneuroloog, kinesitherapie, logopedie, neus-keeloor, audiologie evenals speciaal onderwijs*
 - o Totale doofheid waarvoor cochleair implant in mei 2020*
- *Uitgebreid verslag van het centrum Speermalie*
- *Schrijven van de moeder in kader van eventuele opvolging in thuisland*

Uit de aangeleverde documenten besluiten we dat betrokkene, een meisje van heden 3 jaar, met een zware congenitale aandoening een multidisciplinaire opvolging nodig heeft in kader van haar handicap. Speciale aandacht gaat naar het cochleair implant.

Een tegenindicatie om te reizen wordt niet weerhouden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*

- *Aanvraag Medcoi van 3-12-2020 met het unieke referentienummer 14285*

(...)

Uit deze informatie kon geconcludeerd worden dat de opvolging door een neus-keel-oorarts samen met de specifieke opvolging in het kader van de implantatie van de cochleaire devices beschikbaar is in Armenië. In het kader van de handicap kan een volledige multidisciplinaire opvolging verzekerd worden samen met speciale schoolopvang.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandeling. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In Armenië bestaat er geen ziekteverzekering. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Betrokkene kon terecht in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. Het BBP (Basic Benefit Package systeem) in Armenië regelt de toegang tot gratis gezondheidszorg en medische diensten voor de bevolking op alle niveaus. Wanneer een patiënt onder het BBP valt, zijn de zorgen en medicatie gratis. Alle kinderen onder de 7 jaar vallen onder het BBP, kinderen met een handicap vallen tot hun 18 jaar onder het BBP.

De ouders van betrokkene leggen geen bewijzen van arbeidsongeschiktheid voor. Er kan dus vanuit gegaan worden dat zij kunnen instaan voor de eventuele extra kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Uit de asielaanvraag blijkt dat de ouders, broers en zus van de moeder nog in het herkomstland wonen. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene en haar ouders geen beroep kunnen doen op dit familiaal netwerk.

In de aanvraag 9ter wordt aangehaald dat er geen speciaal onderwijs voorhanden is. Dit speciaal onderwijs behoort niet tot de noodzakelijke medische behandeling van betrokkene en valt bijgevolg buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Niets verhindert verzoekster derhalve om terug te keren. Het staat haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Armenië)."

De verzoekende partijen wijzen erop dat de MedCOI rapporten niet publiek zijn. In de mate dat verzoekende partijen hekelen dat de 'MedCOI-databank' een niet-publieke databank is, wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat alle stukken waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst daarin aanwezig zijn. Een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing dient niet opgenomen te worden in de beslissing zelf (en niet te worden bijgevoegd). In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). Bovendien neemt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies scans van passages uit de MedCOI informatie op. Verzoekende partijen hadden dus alle informatie ter beschikking in het advies van de ambtenaar-geneesheer en kunnen aldus niet voorhouden dat ze geen kennis hadden van de MedCOI informatie. Ook in de voetnoot in het advies wordt het MedCOI project verduidelijkt.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van het medisch advies blijkt welke informatie de ambtenaar-geneesheer uit de MedCOI documenten heeft afgeleid. Zo wordt duidelijk aangegeven welke concrete vormen van hulp beschikbaar zijn. De verzoekende partijen konden zich tegen deze vaststellingen verweren. Het louter gegeven dat de MedCOI documenten niet toegankelijk zijn voor het publiek, doet hier geen afbreuk aan, nu de gebruikte bronnen zich in het administratief dossier bevinden en ook nog eens in het advies gescand werden. De ambtenaar-geneesheer mag wel degelijk verwijzen naar informatie uit deze niet publieke databank.

Waar de verzoekende partijen stellen dat uit de MedCOI informatie blijkt dat slechts 1 arts in 1 specifiek ziekenhuis in Armenië de noodzakelijke zorgen biedt en dat 1 apotheek beschikt over de noodzakelijke medicatie, dient te worden opgemerkt dat geenszins is uitgesloten dat de noodzakelijke zorgen en medicatie ook elders beschikbaar en toegankelijk zijn – de verzoekende partijen tonen met hun betoog het tegendeel niet aan. Meer zelfs, zij wijzen er zelf op dat in de voetnoot van het advies wordt opgemerkt dat de antwoorden die in het kader van het MedCOI project worden gegeven niet bedoeld zijn om exhaustief te zijn. Het komt aan de verzoekende partijen toe om aan te tonen dat de noodzakelijke zorgen voor hen niet toegankelijk zijn. Zij tonen niet aan dat zij zich niet kunnen wenden tot de faciliteiten opgesomd in het advies of dat deze onvoldoende zijn om aan hun noden tegemoet te komen en beperken zich tot een louter theoretisch betoog. Zij voeren geen concrete argumenten aan waarom zij menen dat de beschikbaarheid in een andere regio dan deze waarvan zij afkomstig zouden zijn een obstakel zou vormen, laat staan dat zij aantonen dat er geen beschikbaarheid in de regio waar zij voornemens zijn zich te vestigen. In het licht van de aanvraag – waarin zij geen specifieke obstakels om zich te verplaatsen aanvoerden – kon de ambtenaar-geneesheer volstaan met het nazicht van de beschikbaarheid en toegankelijkheid om een bepaalde plaats. In het licht van de gegevens eigen aan deze zaak kunnen de verzoekende partijen de ambtenaar-geneesheer niet verwijten niet onderzocht te hebben of zij zich in de buurt van de bedoelde faciliteit kunnen vestigen, temeer niet is aangetoond door de verzoekende partijen dat de zorgen elders niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn. Waar zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad, kan worden opgemerkt dat – naast het feit dat arresten van de Raad in onze continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen – zoals de verwerende partij in haar nota aanhaalt, de bedoelde zaak een case in Nigeria betreft, een land dat qua oppervlakte niet te vergelijken is met Armenië, zodat de conclusie van het arrest geenszins zomaar kan worden doorgetrokken.

Verder tonen de verzoekende partijen niet aan in welk opzicht het advies van de ambtenaar-geneesheer niet in lijn zou liggen van de rechtspraak van het EHRM in de zaak Paposhvili, nu een concreet onderzoek naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen werd gevoerd waarbij alle elementen eigen aan het dossier in rekening zijn gebracht, zo ook de mogelijkheden tot het bekostigen van de behandeling. Gelet op hoger geciteerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer kunnen de verzoekende partijen allerminst ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een louter theoretisch betoog.

In de mate dat de verzoekende partijen de kwaliteit van de zorgen in Armenië in vraag stellen, leest de Raad in het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer benadrukt dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben, zo zet hij verder uiteen, dat een verblijfsrecht zou

worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België en dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat de zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorziet dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komt en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer dient bijgevolg inderdaad niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België, of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De ambtenaar-geneesheer heeft duidelijk uiteengezet dat er geen tegenindicatie om te reizen wordt vermeld en, met de verwijzing naar bronnenmateriaal, dat kan geconcludeerd worden dat hun dochter de noodzakelijke zorg kan ontvangen in hun thuisland. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen. De Raad benadrukt hierbij dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts en met de verzoekende partijen, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren.

Waar de verzoekende partijen het bestaan van informele betalingen in bepaalde sectoren van de gezondheidszorg in Armenië aankaarten, tonen zij niet concreet aan dat zij hiermee zouden worden geconfronteerd, laat staan dat de medische behandeling voor hun dochter financieel ontoegankelijk wordt. Zij gaan voorbij aan de concrete analyse betreffende de financiële toegankelijkheid in het medisch advies, namelijk:

“In Armenië bestaat er geen ziekteverzekering. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Betrokkene kon terecht in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. Het BBP (Basic Benefit Package systeem) in Armenië regelt de toegang tot gratis gezondheidszorg en medische diensten voor de bevolking op alle niveaus. Wanneer een patiënt onder het BBP valt, zijn de zorgen en medicatie gratis. Alle kinderen onder de 7 jaar vallen onder het BBP, kinderen met een handicap vallen tot hun 18 jaar onder het BBP.

De ouders van betrokkene leggen geen bewijzen van arbeidsongeschiktheid voor. Er kan dus vanuit gegaan worden dat zij kunnen instaan voor de eventuele extra kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Uit de asielaanvraag blijkt dat de ouders, broers en zus van de moeder nog in het herkomstland wonen. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene en haar ouders geen beroep kunnen doen op dit familiaal netwerk.

In de aanvraag 9ter wordt aangehaald dat er geen speciaal onderwijs voorhanden is. Dit speciaal onderwijs behoort niet tot de noodzakelijke medische behandeling van betrokkene en valt bijgevolg buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Niets verhindert verzoekster derhalve om terug te keren. Het staat haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

De verzoekende partijen weerleggen niet het bestaan van een familiaal netwerk waarop zij zich zouden kunnen beroepen en evenmin de vaststelling dat zij geen arbeidsongeschiktheid hebben aangetoond waardoor zij zelf kunnen instaan voor de kosten. Daarnaast negeren zij de hulp die via het IOM kan ontvangen worden. Zij blijven verder zeer vaag en maken niet aannemelijk dat zij bepaalde (bijkomende) kosten niet zouden kunnen dragen, mochten zij zich hiermee geconfronteerd zien. Verder tonen zij niet aan dat zij zullen getroffen worden door discriminatie als gezin met een dochter met een

beperking of omwille van een incompetente administratie die ten koste zou gaan van kwetsbare profielen. Verder tonen zij niet concreet aan dat het onmogelijk is zich naar Yerevan te verplaatsen mocht dat nodig zijn voor de behandeling van hun dochter. De verzoekende partijen geven zelf trouwens slechts aan dat dit economisch heel lastig zou zijn, maar niet dat het onmogelijk is. Overigens kan worden herhaald dat het advies geenszins uitsluit dat de nodige zorgen ook elders beschikbaar zijn.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar recent door hen overgemaakte informatie omtrent het afbranden van hun huis in Armenië, kan de Raad slechts vaststellen dat deze informatie pas aan de verwerende partij ter kennis werd gebracht na het nemen van de bestreden beslissing, zodat haar niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van deze beslissing.

Waar verzoekende partijen hekelen dat geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van aangepast onderwijs, kan de Raad de verzoekende partijen niet volgen. In het advies wordt gemotiveerd "in het kader van de handicap kan een volledig multidisciplinaire opvolging verzekerd worden samen met speciale schoolopvang". Uit de scans van de MedCOI informatie blijkt dat pediatrische zorg, zoals speciaal onderwijs voor mentaal gehandicapten aanwezig is, alsook speciaal onderwijs voor kinderen met een oor implantaat. Daarnaast motiveert de ambtenaar-geneesheer ook nog dat dit speciaal onderwijs niet kan weerhouden worden als medische nood. Daargelaten de vaststelling dat wel werd nagegaan of er speciaal onderwijs beschikbaar was, is het standpunt van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk aangezien 'speciaal onderwijs' niet behoort tot de noodzakelijke medische behandeling van hun dochter en de verzorging op school eerder een sociale maatregel is. De ambtenaar-geneesheer stelt bijgevolg op goede gronden vast dat de verzorging op school buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt. De verwijzing naar artikel 24 van het Handvest is in deze gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in het medisch advies wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de betrokken elementen niet kunnen worden weerhouden. De ambtenaar-geneesheer is eveneens alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partijen aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. De Raad wijst er tevens op dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid in het land van herkomst van de nog vereiste medische opvolging.

Verzoekende partijen beperken zich slechts tot algemene beschouwingen en een verwijzing naar de toegevoegde informatie over het land van herkomst, en zij geven aan het niet eens te zijn. Hiermee kunnen zij het standpunt van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van voormelde vaststellingen te oordelen dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een zorgvuldige, correcte en individuele wijze werd gevoerd. Door aan te geven het niet eens te zijn met de motieven slagen verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid rekening houdende met hun individuele situatie. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Dat de ambtenaar-geneesheer verzoekende partijen niet bijtreedt in hun argumenten, betekent niet zonder meer dat de argumenten buiten beschouwing worden gelaten. Waar verzoekende partijen meermaals kritiek uiten op de motivering van het medisch advies, slagen zij er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde of van de ambtenaar-geneesheer niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald. Daar waar verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Met hun betoog tonen verzoekende partijen dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de overige aangehaalde artikelen of beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij op goede gronden besloten de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren omdat de nodige medische zorgen en omkadering voor M. aanwezig is in Armenië. De verzoekende partij voert in het kader van voorliggend verzoekschrift geen elementen aan die niet in rekening werden gebracht bij het beoordelen van de medische aanvraag die heeft geleid tot een ongegronde beslissing. Zo blijkt dat het nodige gespecialiseerde onderwijs voor M. voorhanden is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt. Zij kan in het kader van voorliggend verzoekschrift niet voorhouden dat de medische behandeling niet mogelijk is in Armenië. De door de verzoekende partij in het verzoekschrift geciteerde medische verslagen werden betrokken in de beoordeling van de medische aanvraag.

Voorts heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij zonder haar dochter M. het land dient te verlaten, nu ook aan haar partner en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. Zij toont gelet op het voorgaande niet aan waarom het onverantwoord zou zijn om M. mee te nemen naar Armenië nu onomstotelijk blijkt dat de nodige medische zorgen en omkadering beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijke kinderen, wijst de Raad op het volgende.

In een situatie van eerste toelating moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel is overgegaan tot een belangenafweging rekening houdend met het gezinsleven van de verzoekende partij, nu zij in de synthesesnota van 23 december

2020 als volgt motiveerde *“Gezinsleven: de gezinskern blijft behouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM*

Hoger belang minderjarige kinderen: in het belang van de kinderen dat de gezinskern behouden blijft en zij samen met de ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Kinderen niet leerplichtig Gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 15.12.2020.”

Hieruit blijkt overigens niet dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en kinderen betwist. De verwerende partij oordeelde echter dat de gezinskern behouden blijft – alle gezinsleden worden immers bevolen het Belgisch grondgebied te verlaten. Verder werd reeds aangehaald dat de nodige medische zorgen en omkadering voor dochter M. beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië zodat haar gezondheidstoestand een terugkeer niet in de weg staat.

Wat betreft het privéleven dient te worden opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615). De verzoekende partij brengt met betrekking tot het privéleven geen andere elementen aan dan deze die reeds werden besproken.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven met haar partner en kinderen elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Aldus kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidde dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij ontkent niet dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zij zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zouden zijn. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 van het EVRM correspondeert.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift verder dat een schending van artikel 3 van het EVRM nakend is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zo telt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De Raad wijst er tevens op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet element, noch enig begin van bewijs, aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is. In feite beperkt zij zich tot het vernoemen van artikel 3 in de hoofding van het middel. De Raad dient op te merken dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens

artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De Raad stipt ten slotte nogmaals aan dat de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de verwerende partij betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat dat het niet onredelijk lijkt van de verwerende partij om overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de verwerende partij geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU